

General | | Actualitzat el 26/10/2022 a les 08:00

Quan a casa conviuen dos models de criança...

*Et costa posar-te d'acord amb la teva parella sobre com criar el vostre fill/a?
Llegeix*

[inicentrareport]Són moltes les **decisions** que hem de prendre **en equip** quan decidim **criar en parella**. De fet, la presa de decisions comença ja durant l'**embaràs**. Hem de decidir quin tipus de control volem sobre la gestació, quin tipus de **part** volem, a on ens sentim més segures per parir?

És important esmentar que aquestes primeres decisions es diferenciïn una mica de la resta que vindran després. Òbviament serà important poder parlar, expressar i compartir amb parella el nostre sentir i la nostra necessitat. Però al final la decisió final correspon a la dona gestant.

El part i la lactància són esdeveniments que passen en el **cos de les dones** que gesten i que alleten, i per tant, la decisió final els hi correspon a elles. No té sentit que la nostra parella insisteixi que donem el pit si nosaltres no volem, o que pressioni perquè deslletem si no sentim que ha arribat el moment.

Però després d'aquestes primeres decisions que passen directament pel cos, en venen moltes d'altres que seran compartides. Sobre la **criança**. Sobre l'**educació**. Sobre l'**escola**. L'apuntarem a extraescolars? Li donarem premis? Quin tipus d'alimentació complementària farem? A quina edat començarà a anar a l'escoleta? Què pensem sobre les pantalles? Quin tipus d'escola volem? En quin moment el passarem a la seva habitació?

Cada etapa i moment de la criança ens portarà **preguntes i dubtes diferents** que haurem d'anar responnent en equip. Quan ens plantejem aquestes preguntes i posem en comú les respostes, segur que a vegades la nostra opinió coincidirà amb la de la nostra parella. Però, òbviament, altres vegades no. I és en aquestes altres vegades en les que em vull centrar.

És important entendre que la **criança compartida** no va d'agafar a l'altra i portar-lo i estirar-lo cap al nostre terreny. No va de convèncer a l'altra de que el que jo penso és millor o més encertat. Més aviat va de **construir ponts** per apropar-nos. De teixir aliances per fer equip.

Potser ens pot servir imaginar-ho així: visualitzar **un riu**, la nostra parella i la seva opinió estan a una banda, i nosaltres i la nostra opinió estem a l'altra. Al centre està la criatura amb les seves necessitats. El que hem d'intentar és tendir un pont que tingui en compte el que opina la nostra parella, que tingui en compte la nostra opinió i que atengui les necessitats de la criatura. Així, tenint en compte les necessitats i opinions de totes podrem construir juntes.

T'ho explico amb un exemple. Imagina que estem parlant de **Halloween** i la **castanyada**. Imagina que per la teva parella és molt important celebrar Halloween, el seu pare és anglès i a casa sempre ho havien fet. Però per tu en canvi és important celebrar la castanyada, que sempre celebren a casa la teva àvia.

La cosa no es tracta de convèncer a la teva parella de que la castanyada és millor, que és una festa local i de proximitat. La cosa es tracta d'apropar posicions. D'entendre que les dues coses són importants, formen part de la vostra infantesa, i mereixen un lloc especial. Potser podeu fer una **carbassa** i **panellets**. O disfressar-vos mentre mengeu castanyes. Trobar la manera que les dues festes estiguin representades a la vostra vida de família.

Recordo que fa temps una dona va explicar en un dels grups de postpart que acompanyo, que quan tenien alguna discrepància en parella i ella començava a enfadar-se, quan els nervis l'assaltaven, quan estava **a punt de petar**, la seva parella li deia: "Ei, que juguem al mateix equip, **estem junts en això també**". I és que així és. Hem començat aquesta aventura amb la nostra parella, i ens ho hem de recordar sovint. Segurament tots dos volem el millor per aquesta criatura, tots dos volem cuidar-la i respectar-la. Però no sempre pensarem que la manera de fer-ho sigui la mateixa.

La nostra parella i nosaltres som persones diferents, que venim de cases i famílies diferents, amb **valors i educacions diferents**, i que per tant tenim certa manera de **veure i entendre el món diferent**. Quan ens ajuntem dues persones per formar una família, també s'ajunten dues maneres de fer diferents.

I des d'aquestes diferències apareixen moltes de les discrepàncies en la manera de veure i entendre la criança. I justament per això és important que dediquem estones a seure i parlar-ne. A trobar **una manera nova**, una manera pròpia d'aquesta família que estem creant.

Per fer això necessitarem **informar-nos**, necessitarem **posar consciència**, entendre que existeixen diferents maneres, ni millors ni pitjors, i que haurem de trobar **la que ens encaixi més com a nova família**. Per fer aquest procés a vegades cal revisar-se. Ja sabem que la criança de les nostres criatures desperta sovint la nostra pròpia infantesa.

A vegades, rere una discussió sobre la importància o no de **castigar** la nostra criatura, pot haver-hi també l'enuig que tinc amb el meu pare o la fidelitat que sento que he de preservar cap a la meva mare.

Tots aquests aspectes no resolts juguen també un paper en les discussions de parella, i si sentim que ocupen molt d'espai és important tractar-los en un **context psicoterapèutic**.

Per altra banda, quan aconseguim arribar a uns **pactes** i unes **directrius generals** sobre la manera en la qual volem criar i educar, sobre tot allò que és important per a nosaltres com a parella, cal també recordar que això no vol dir que els dos membres de la parella **ho fem tot exactament igual**. I que bé que no sigui així.

Perquè aquest és també el món real que coneixerà la nostra criatura, on hi ha **persones diferents**, que **fan les coses de manera diferent**. Potser ell no acompanya les enrabiades com ho fem nosaltres. Ni nosaltres estem tan involucrades en el joc com ho està la nostra parella. No passa res. La diferència forma part de la vida. I acceptar-la i integrar-la és **un gran regal** per a totes.

[ficientreport]